

# Terrorism Made in Spain

written by Alfons Duran Pich | 3 de març de 2024

L'Estat espanyol, sempre disposat a treure's de la màniga el que li dona la gana, ha tornat a posar sobre la taula la paraula terrorisme, un codi el caràcter denotatiu del qual (l'estricta definició) és llargament superat pel seu valor connotatiu, ja que aquest últim apel·la a les emocions i en particular al nostre cervell més primitiu (el reptilià).

El cervell reptilià, també anomenat tronc cerebral, controla una sèrie de funcions bàsiques, com és la respiració, la temperatura corporal, la freqüència cardíaca i altres. Però en el nostre cas l'important és que controla també els nostres instints més bàsics, entre els quals el conegut *fight or flight* (lluita o fuig) que Walter B. Cannon ens va presentar en el seu model de comportament davant d'una situació de risc extrem. És el cervell de la supervivència. I què és el que sentim quan percebem aquest risc? Sentim terror.

I això què és? Doncs una sensació de por molt intensa que té una resposta fisiològica amb descàrregues d'adrenalina i cortisol, dues hormones que ens ajuden a combatre el causant del terror i que alhora generen conductes exagerades carregades d'odi cap a la suposada font del nostre malestar.

Aquestes condicions dels éssers humans ofereixen camp adobat per a la manipulació, encara que sigui tècnicament molt grollera, i això és el que fan els alts funcionaris de l'Estat espanyol (i també els baixos) per construir i comunicar un relat sobre el terrorisme en què les aventures del *Capità Maravillas* es creuen amb les aventures feixistoides de *Roberto Alcázar i Pedrín*.

M'expliquen algunes persones que per raons professionals (advocats o periodistes) han tingut l'ocasió de llegir part dels sumaris incoats sobre les denúncies per *terrorisme*, en

els casos de l'anomenat Tsunami, Volhov i altres, que les històries que s'expliquen desborden la imaginació més delirant. Puc comprendre les seves reaccions davant de la dimensió de l'absurditat de tot això, encara que al meu entendre el problema de fons no és aquest. El problema és que la majoria dels ciutadans espanyols (a la dreta i a l'esquerra teòrica de l'espectre) es creuen a ulls clucs el contingut dels diferents relats i entenen que els "terroristes" han de ser castigats. I això és molt més greu.

Un bon amic, amb qui vaig compartir estudis universitaris a Madrid encara que en promocions diferents, em deia fa poc que havia estat a la capital de l'Estat un parell de setmanes i que havia tingut ocasió de parlar amb amics, coneguts i familiars propers sobre aquest tema. I que la coincidència era total. Hi havia lleugers matisos sobre el grau de terrorisme dels líders independentistes catalans i dels seus seguidors (i aquí la carpeta és oberta i poden introduir qui vulgui), però cap dubte sobre la seva culpa. Havien de pagar-ho i penedir-se'n. Només els faltava dir que si no ho feien "anirien a l'infern".

I és que Espanya (la gran Castella) és, com assenyala Josep Costa, irreformable (*no effective treatment*). Segueix la Santa Inquisició, a través de cossos militars i paramilitars, d'un sistema judicial hereu de la teoria i pràctiques del Règim Franquista i d'una burocràcia instal·lada al poder que no està disposada a cedir ni un pam pel que fa als drets i llibertats dels ciutadans catalans. Que com indica encertadament Matthew Tree, la Divisió d'Investigació Federal dels Estats Units (el país més avançat en la *lluita antiterrorista*) distingeixi catorze tipus de terrorisme, i posi com a criteri discriminant que s'involucri l'ús d'armes o bombes o la tortura, i que per la seva banda les manifestacions de les *hordes independentistes* fossin d'un perfil baix, sense grans estridències, la majoria amb el llliri a la mà (per cert, tot això molt català), sense bombes, sense armes i sense tortures,

als nostres ocupants se'ls en refot. Recordem, a tall d'anècdota, que en el transcurs del judici contra alguns líders, uns testimonis de la part acusadora van declarar que mentre descarregaven les porres contra uns ciutadans que volien votar, aquests ciutadans els miraven "amb odi". Quina altra prova és necessària per considerar-los terroristes?

Fa poc vaig fer referència al *mccarthisme*, aquell corrent extremadament reaccionari que va dominar l'escena política als Estats Units després de la II Guerra Mundial. Durant aquesta etapa va fomentar la "guerra freda" i va crear les bases perquè un país que havia liderat el pensament liberal i democràtic al món, anés evolucionant cap a posicions molt per sota de l'etiquetatge com a "estat democràtic de dret".

No és un problema de quatre psicòpates escampats. És molt pitjor. És que estem ficats de ple en una societat sociopàtica.